

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1934 | 83. AARGANG

PRÆSIDENT LARSEN OG FAMILIE FORLADER DEN DANSKE MISSION.

Holger M. Larsen.

Rachel S Larsen.

HILSEN TIL »STJERNENS« LÆSERE.

Det er med forunderlige Følelser, at jeg ved denne Anledning nedskriver nogle faa Linier til »Stjernen«s Læsere. Over fem Aar er forløbet, siden jeg skrev min første Hilsen.

Naar jeg ser tilbage, kan jeg ikke forstaa, hvor Tiden er blevet af. Det har været nogle af de mest indholdsrige Aar af mit Liv, og jeg kan sige, at om jeg ikke har været meget for eder, saa er jeg den, som har høstet nogle af mine rigeste Erfaringer i den Tid, jeg har været hos eder.

Mange Forandringer har fundet Sted i de europæiske Missioner og ikke mindst i Danmark. Der er blevet paalagt Søskende større Ansvar, idet de nu tager mere aktivt Del i Arbejdet. Vi har gjort store Fremskridt med Hensyn til de forskellige Hjælpeorganisationer. Der er blevet indsat Hovedbestyrelser, som har arbejdet til stor Tilfredsstillelse.

De aarlige Ungdomsstævner er blevet en fast Institution i Den danske Mission, og jeg haaber, at de vil fortsætte fra Aar til Aar og blive større og bedre.

Vort Missionærantal er blevet stærkt formindsket; vi har ikke saa mange Zions-Ældster nu, men Brødrene har paataget sig Ansvaret. Der er indsat lokale Grensforstanderskaber i de større Grene, og alt gaar, som det skal i den Henseende.

Jeg ønsker nu ved Afskeden at takke vore Brødre Missionærerne, baade de tilbageblevne og de, der er blevet afløst; det har været gode unge Mænd og Kvinder, med hvem det har været en Glæde at samarbejde.

Til de lokale Brødre af Præstedømmet siger jeg: Tak for eders nidkære Arbejde. Ved eders Deltagelse i Arbejdet kan I alle sige, at det er eder, som har høstet Fordelen og Velsignelsen ved det, som I har udført.

Jeg paaskønner de forskellige Medlemmer af Hovedbestyrelserne. I har faaet et bedre Begreb om det Ansvar og Arbejde, der maa udføres af Organisationerne.

Til mine Brødre og Søstre i Missionens Distrikter og Grene siger jeg Tak for eders Trofasthed. Det har været mig en Glæde at besøge eder, at dele eders Glæder og Sorger. Jeg har forsøgt at fordele min Tid i de forskellige Grene, idet jeg har følt, at jeg kom for at hjælpe eder alle, ikke een Gren, men alle Grenene. Jeg har besøgt eder i eders Hjem, især dem, der bor langt ude, borte fra de organiserede Grene. Tak for eders Gæstfrihed.

Søster Larsen og jeg takker eder for de mange Opmærksomheder og opmuntrende Ord, som er blevet udtalt ved vore forskellige Afskedsfester. Lad mig sige her, at den bedste

Maade, I kan vise Taknemmelighed paa, er ved at forblive trofaste i Evangeliet.

Det vil være en fortsat Glæde for os at høre, at I er aktive Medlemmer. Husk dette: »Den, der vil blive trofast og stride Troens gode Strid til Enden, skal arve Livets Krone.«

Til »Stjernen«s Læsere: Tak for eders Bistand. Tak til mine Søskende i Norge. Som I véd, har jeg en stor Plads i mit Hjerte for Norges Land og det norske Folk. Det var der, jeg først havde Anledning til at forkynde Evangeliet som ung Missionær. Tak for eders Gæstfrihed paa mine Besøg hos eder fra Tid til anden. Vore Forretningsforbindelser med Præsident Hyrum D. Jensen saavel som med den nuværende Præsident Milton H. Knudsen har været de mest venskabelige, og jeg paaskønner dette.

Lad mig sige nogle Ord om min Efterfølger, Præsident Alma L. Petersen. Vi arbejdede sammen som Missionærer en Tid i 1910. Jeg har kendt ham som en gudhengiven Mand, der er værdig til eders Tro og Forbønner. Hjælp og bistaa ham, som I har bistaaet mig; han vil lede eder frem til eders egen Velsignelse og Værkets Fremgang.

Lad os ikke bruge det tunge Ord Farvel, men hellere »Auf Wiedersehen« eller »Paa Gensyn«, om ikke paa denne Jord, saa paa den Plads, som alle trofaste Sidste Dages Hellige higer og stræber efter, naar dette Jordeliv har Ende.

Eders Broder

Holger M. Larsen.

MISSIONSTIDEN ENDT.

Forlængst er Meddelelsen om Præsident Larsens og Hustrus Afløsning indløbet. Den 10. August forlader Præsident Larsen og Familie Danmark for at vende tilbage til deres Hjem i Utah.

For over fem Aar siden kom Præsident Larsen tilbage til sit Fødeland for at overtage Missionens Ledelse efter Præsident Joseph L. Petersen. Og det har været en lykkelig Tid for Den danske Mission. Mange og store er de Forandringer, som har fundet Sted. Men til at praktisere og sætte Forandringer i System kræves der en Mand med Organisationstalent. Uden Overdrivelse kan det siges, at Præsident Larsen var den rette Mand til dette ansvarsfulde Hverv. Med aldrig svigtende Interesse og Energi gik han op i denne Gerning, og Resultatet er ikke udeblevet. Overalt i Danmark findes der nu Grene, som mere ligner »Wardene« hjemme end de gammeldags Grene i Fortidens Missionsmarker. I hver større

Gren findes der nu et Grenspræsidentskab (Biskopsraad), som Søskende har lært at paaskønne. Der er organiseret Hovdbestyrelser for de forskellige Hjælpeorganisationer, som arbejder godt. Som allerede sagt: for at sætte dette i Scene krævedes der en Mand med Organisationstalent, og ingen kunde bedre end Præsident Larsen udføre dette vanskelige Pionerarbejde. Han stod som Føreren, som havde alles Agtelse og Tillid, og gennem hans inspirerende Ord og Eksempel fik vi alle Lyst til at følge ham. Hvis vi har Forstaaelsen af Kirkens Arbejde, vil vi med Lethed kunne indse, at der bydes os langt større Muligheder nu end for 20—25 Aar siden til at blive 100 Procents Sidste Dages Hellige.

En Ting maa ikke glemmes: Præsident Larsen har i sin Missionstid kaldt fem unge Danskere til at tjene som Missionærer i Missionen. Alene for dette vil hans Navn ikke blive glemt; hvad han derigennem har saaet, vil give mange Fold igen. Altid har han understøttet dem med Raad og Daad. Han har udført en hæderlig og ædel Mission. Om ham kan det siges: »Vel gjort« — og Herren vil belønne ham, som hans Medmennesker roser og ærer ham.

Præsident Larsens Familie kom først godt et Aar efter, nemlig i September 1930, og har saaledes været her i ca. 4 Aar, ogsaa en lang Tid. Søster Larsen har i den Tid været Præsidentinde for de kvindelige Hjælpeforeninger i Missionen. Sammen med Præsident Larsen har hun besøgt de forskellige Grene og Distrikter, ikke alene paa officielle Besøg, men ogsaa aflagt Besøg i Søskendes Hjem.

Det er med Vemod, vi siger Farvel, men vi haaber, at Præsident Larsen endnu en Gang vil være i Stand til at overtage Missionen, og derfor siger vi »Paa Gensyn«.

Gud velsigne Præsident Larsen og Familie over Land og Hav, saaledes at de maa naa deres Hjem i god Behold, og at deres fremtidige Liv maa være fyldt med Lykke og Glæde.

De forlader England den 16. August.

Orson B. West.

TIL DE HELLIGE I SKANDINAVIEN.

Jeg bringer Hilsener til de Hellige i Skandinavien fra Kirkens første Præsidentskab. Præsident Grant sagde, at han takkede Herren for de mange Tusinde gode Søskende, som er kommet fra de skandinaviske Lande, og for alt det gode, de har gjort for Kirken.

Det er med Ydmyghed og Taknemmelighed til vor himmelske Fader, at jeg og min Familie paabegynder vort Arbejde i Missionsmarken. Vor Bøn er, at vi maa være i Stand

til at fremme Herrens Værk i denne Del af hans Vingaard og gore det, som Herren onsker, at vi skal gore.

Jeg foler min Svaghed i at modtage denne Stilling som Præsident for Den danske Mission, fordi jeg kan se det vidunderlige Arbejde, som er blevet udfort af mine Forgængere, Præsident Joseph L. Petersen, min Broder, og Præsident Holger M. Larsen, som jeg afloser.

Jeg haaber kun og beder, at vi i Forbindelse med Soskende kan fortsætte det gode Arbejde. Jeg bringer ogsaa Hilsener fra Missionærerne og fra mange af Soskende hjemme.

Det er nu 22 Aar siden, jeg var her i min Faders og Moders Fodeland. Siden da er mange af Soskende gaaet hinsides, og adskillige Forandringer har fundet Sted.

Idet jeg slutter denne Hilsen, beder jeg Gud velsigne Soskende og udgyde over dem Himmelens rigeste Velsignelser, og at vi maa arbejde i Enighed paa at frelse Menneskene med Guds Hjælp.

Eders ydmyge Tjener for Sandhedens Sag

Alma L. Petersen.

TIL SØSTRENE I SKANDINAVIEN.

Jeg bringer Hilsener fra Sostrene og deres mange Venner og kære i Zion og siger for dem, at de har det godt og er lykkelige og ivrige efter at vide, hvorledes det gaar eder. De beder for eders Fremgang og Lykke herovre.

Herrens Værk gaar fremad, og Soskende prover alle at gore deres Del i at hjælpe med til at fore Herrens Værk fremad — prover paa at tjene ham og holde hans Bud, saa at de kan være værdige til hans Velsignelser og hans Aand kan hjælpe dem i deres Arbejde, saa at de til alle Tider maa være under hans beskyttende Varetægt.

Jeg onsker at benytte Lejligheden til at takke Soskende i Kobenhavn for den varme Velkomst, de har givet os ved vor Ankomst her i et fremmed Land, og for deres Venlighed imod os. Vi paaskonner det meget. Jeg beder, at Gud vil velsigne Soskende her i Skandinavien og os med Kærlighedens og Barmhjertighedens Folelser overfor hinanden, saa at vi maa arbejde i Enighed sammen for Evangeliets Udbredelse i denne Del af hans Vingaard og for Fuldforelsen af hans Arbejde her paa Jorden. Maa I blive velsignet i eders Anstrengelser for at tjene ham og gore godt er mit Ønske og min Bon.

Eders Soster i Evangeliet

Eliza Petersen.

DEN DANSKE MISSION.

DE GAMLE PAA UDFLUGT.

De gamle Søskende i Københavns Gren havde Udflugt Onsdag den 18. Juli. Der var over 60 til Stede, som blev beværtet med Frokost i »Petersens Have« i Pileallé. Den kvindelige Hjælpeforening havde som sædvanlig arrangeret Festen, og alle de gamle Søskende glædede sig over denne aarlige Sammenkomst.

Efter Frokosten spadserede man i Søndermarken. Alle kom tilbage til Haven, hvor Bordene igen var dækkede, og der blev serveret Chokolade og Kage.

Der var 11 til Stede, som var over 60 Aar, og den ældste, Søster Ane Jørgensen, fylder snart de 87. Det var en Glæde at se dem alle og høre de gamle Historier fra den Tid, de var unge og gik i »Pileallé«. *H. M. L.*

ANKOMST.

Ældste Alma L. Petersen og Familie, som er kaldet til at præsidere over Den danske Mission, ankom til København Søndag den 29. Juli 1934. De overværede Mødet Søndag Aften i København, hvor baade Præsident og Søster Petersen talte inspirerende til de tilstedeværende.

Vi byder dem hjertelig velkommen til Danmark og beder, at Herren vil velsigne dem i deres Arbejde.

AFLØSNING.

Søster Lillian L. Larsen er blevet hæderligt afløst fra sin Missionsvirksomhed i Den danske Mission. Søster Lillian har arbejdet 29 Maaneder som Missionær og har, siden Hovedbestyrelsen for Primaryorganisationen blev indsat, været Præsidentinde for denne Organisation.

Vi beder Herren velsigne denne vor Søster i Fremtiden, saa at hendes Liv maa forme sig lyst og lykkeligt.

DEN NORSKE MISJON.

FØDSELSDAGE I OSLO GREN.

Den 6. august feirede søster *Othilie Olsen* sin 80-årige fødselsdag, idet hun er født 1854. Hun har været medlem av kirken siden 1903, altså i 31 år været trofast til de pakter, hun har annammet, og trods sin sykdom — åreforkalkning — er hun i godt humør, når kirkens lærdomme omtales, og om den tid, hun selv kunde gå til de forskjellige møter. Hun har nu

været innenfor sykehusets vegge i 4 år og avventer med ro og tålmodighet sin avløsning fra jordelivet. Vi sender hende våre beste lykønskninger i anledning dagen.

Den neste fødselsdag feires av søster *Lina Ramby,* der er født 28. august 1845 og er således 89 år og med ett medlemskap i kirken av 46 år, idet hun blev medlem i 1888. Trods sin tunghørthet deltok hun i pionerfesten tirsdag aften, hvor hun frembar sit vidnesbyrd. Vi bringer også denne trofaste søster våre beste lykønskninger i anledning fødselsdagen.

Carl M. Hagberg,
(Bedes optatt i »Bikuben«.) Oslo gren.

PIONERFEST.

Til minne om våre heroiske troesfellers vandring gjennem ørkenen for 87 år siden avholdt Oslo grens ungdomsforening den årlige pionerfest, tirsdag 24. juli kl. 8 aften. Nesten alle de gamle medlemmer av Oslo gren var fremmødt og blev spesielt æret med ett godt festmåltid. Bordene var pyntet med flagg og blomster, der var skjenket av vår opmerksomme broder Thorvald Karlsen. Unnerhållningen var musikk og sang, samt tale av misjonspresident Milton Knudsen, der skitserte pionerernes vanskelige stilling unner sin vandring til klippebjergene. Festen var meget hyggelig og fornøielig; den tjener ungdomsforeningen til megen heder og ære, og hvorfor den også skal ha pionerernes beste takk. — Festen avsluttedes ved 10-tiden.

Carl M. Hagberg.

SMAATINGENES MAGT.

Af *Børge Kragh,* København.

Mennesket har altid sluttet sig sammen i Beundring og Anerkendelse af det store, det gigantiske, saa jeg kunde have Lyst til for en lille Stund at prøve at samle Interessen om det stik modsatte — nemlig om Smaating.

Som vi alle véd, har Nutidens Videnskab, hovedsagelig gennem den danske Professor Niels Bohrs Arbejde, bevist, at alt bestaar af og kan spaltes i lutter bitte smaa Enheder, de saakaldte Atomer. Det er mærkeligt at tænke paa, naar man staar overfor et stort Ingeniørarbejde, f. Eks. Lillebæltsbroen, at hvis man kunde ophæve disse smaa Enheders Magt eller, om man vil, Energi, da vilde alle disse kæmpemæssige Staalbjælker falde sammen og blive til Støv.

Saadan en enorm Magt er disse Smaating i Besiddelse af.

For nu ikke at blive alt for videnskabelig vil jeg tage et mere almindeligt Eksempel, f. Eks. et Jernbanespor.

Hvis man staar og ser ud langs saadan et Par Skinner, maa man uvilkaarlig beundre Menneskets Snille, der gor, at man kan sætte sig op i en Kupe her i Landet og næsten uden Besvær komme til saa godt som hvilket andet Sted paa det europæiske Kontinent takket være disse Skinner. Men i det Øjeblik, at en Bolt i en Skinnesammenfojning nu knækker, saaledes at den ikke længere udfylder sin Pligt, at holde disse to Skinnestykker sammen, vil en alvorlig Katastrofe finde Sted, hvorved, foruden den materielle Skade, mange Mennesker vil blive dræbt eller være Invalider for Resten af Livet.

Se, saadan en enorm Magt er denne ene lille Bolt, udaf de Tusinder, der er i Skinnenettet, i Besiddelse af. og som det er med den, saaledes er det med saa mange andre Ting.

Hvad kan ikke en skodeslost henkastet Bananskal bevirke af Smerte og Invaliditet, hvis et Menneske træder og glider i den.

Eller et Brev, der gaar tabt. Det, at Brevet forsvinder, er maaske nok ikke saa meget, men hvad kan det ikke forvolde af Uro og Bekymring eller Forviklinger, hvis ikke Indholdet naar den, for hvem det er bestemt. Og hvad kan ikke et venligt Smil eller Nik eller et opmuntrende Ord bevirke af Udholdenhed, naar man er træt efter en lang Dags Anstrengelser.

Tænk blot paa Napoleon, da han drog mod Moskva i 1812. En Aften, da Soldaterne havde slaaet Lejr paa de ode og barske russiske Stepper i den strenge og bidende kolde Vinter, gik Napoleon en Runde. Han horte da to af sine forsultne og forfrosne Soldater staa og beklage sig over det Brod, de fik at spise. Han gik da hen og bad dem om et Stykke. Det fik han hvorpaa han brækkede det itu og spiste det langsomt. Da han var færdig, sagde han til de to Soldater: »Ja, det er ikke godt, men det kan spises!«

Se, denne og lignende Episoder gjorde, at hans Soldater ligefrem tilbad ham, hvilket igen foraarsagede, at han blev den store Verdenserobrer, han faktisk blev.

Som vi ser, er alt dette lutter Beviser paa Smaatingenes store Magt.

Med det samme jeg nævner Ordet Smaating, tænker jeg paa Mennesket. Hvad er vel et Menneske andet end Smaating i fysisk Henseende, et Intet. Hvad er vi i Forhold til vore Medskabninger eller til Naturen andet end et forsvarslost, geleagtigt, pulserende Smule Liv. Lad os tage et Eksempel: mig selv.

Hvad er jeg? Ja, jeg er jo 150 Pund Kod og Blod, Ben og

Sener, Nerver og Hjerne, fejlbarlig og skrobelig, let at gøre Fortræd. Jeg giver en genstridig Hest et Slag paa Mulen med Bagsiden af min Haand, og et Ben inde i denne gaar i Stykker. Jeg holder Hovedet under Vandet nogle Minutter, og jeg drukner, eller jeg falder 20 Meter gennem Luften, og jeg knuses mod Jorden. Nogle faa Draaber fra en Giftslange eller nogle faa Gram Bly fra et Skydevaaben finder Vej til mine indre Organer, og jeg er udslettet som Liv her paa Jorden. Jeg er en Slave af al Temperatur. Nogle faa Grader til den ene Side, og mine Fingre, Ører og Tæer bliver sorte og falder af, eller nogle faa Grader til den anden Side, og min Hud revner, danner Vabler og ligefrem trækker sig bort fra det dirrende Kød. Endnu nogle Grader til den ene eller den anden Side, og jeg dør.

Uden om mig finder jeg de store Naturkræfter, disse gigantiske Magter, der ikke ænser mig mere, end jeg ænser det Sandskorn, jeg træder paa. De er uden Skaansel, Bevidsthed eller Moral.

Der er Skypumper og Cykloner, Malstrøm og Tidevand, Storme og store Strømhvirvler, som suger en ned, Torden og Lynild, Vulkaner og Jordskælv. Alle disse gigantiske Magter er i Stand til at bringe mig Døden i en Brokdel af et Sekund, og dog aner de intet om Tilstedeværelsen af den Ubetydelighed, den Smule Liv, der lever her paa Jorden og bliver kaldt Børge Kragh, og som selv tror, at han er en farlig Karl og et højere Væsen.

Men dog har, ganske vist ikke jeg, men lignende Ubetydeligheder i fysisk Henseende gjort sig til Herre først over Dyrene og senere mere eller mindre over Naturen, naar vi, der er jordbundne Væsener, giver os til at flyve eller opholde os under Vandet i timevis.

Jo, Smaatingenes Magt maa man regne med i langt højere Grad, end nogen egentlig tænker sig.

Og som vi maa regne med dem i det daglige Liv, saadan maa vi ogsaa regne med dem i vort Forhold til Gud. Herren lægger langt mere Mærke til en lille, god Handling, udført til hans virkelige Pris og Ære, end til en stor og pralende.

Tænk blot paa Legenden om Kejseren, der lod bygge en pragtfuld og kostbar Kirke, og, da den var færdig, lod sit Navn sætte over Døren med store Guldbogstaver. Men næste Morgen stod et andet Navn over hans. Det var Navnet paa en fattig Kone i Byen. Hun blev hentet og afhørt, men kendte naturligvis intet til Sagen. Da forstod Kejseren, at det var Herrens Værk, og han spurgte da Konen, hvad hun havde givet, da Herren syntes bedre om hendes Gave. Hun sagde da, at hun hver Dag havde givet een af de stakkels Okser,

der slæbte de mægtige Marmorblokke sammen til Kirken, en Visk Ho.

Se, denne lille gode Gerning havde Herren altsaa sat langt højere end Kejserens pragtfulde Kirke; thi han havde ødt af sin Rigdom, medens hun havde ydet af sin Fattigdom.

Og som hun var, skulde vi ogsaa være. Vi bygger jo herinde paa vor Bolig hos Herren; lad os da bygge den op langsomt og sikkert, føje den ene lille gode Gerning til den anden; thi hver lille god Gerning er en Sten mere i den Bolig, vi engang haaber at opnaa hos Gud.

Og vi kan gøre det uden meget Offer fra nogen Side. Blot vi er venlige og hjælpsomme og imodekommende mod vore Medmennesker.

Lad os følge og gøre som Johannes, den Discipel, Jesus elskede, sagde, da han var gammel og blind og saa affældig, at han maatte bæres hen i Templet. Der prædikede han, men hele hans Prædiken bestod kun af to Ord. To Ord, der faktisk er al Religion. De to Ord, der kun er Smaating, men som har saa sjælden stor en Magt, nemlig:

Elsker hverandre.

(Ovenstaaende Tale vandt 1. Præmie ved Ungdomsstævnet i Esbjerg, Pinsen 1934.)

VELKOMMEN TIL DANMARK.

Præsident Alma L. Petersen og Familie ankom — som omtalt andetsteds i Bladet — til Danmark den 29. Juli 1934. Det er med Glæde, at Søskende i Den danske Mission byder dem hjertelig velkommen til gamle Danmark. Vi véd, at Præsident Petersen vil være i Stand til at udføre meget godt i den Tid, han skal virke i Danmark; thi han er blevet udvalgt til sin ansvarsfulde Gerning af Herrens bemyndigede Tjenere. Præsident Petersen har altid været aktiv i Kirkens Arbejde; som Læserne véd, har han udført en Mission i Danmark i Aarene 1910—12 og er nu paa sin anden Mission kaldet til at præsidere over Missionen. Hjemme har Præsident Petersen ligeledes taget aktiv Del i Kirkens Arbejde og kommer saaledes vel forberedt til sin nye Gerning.

»Enighed gør stærk«, og hvis Søskende vil staa bag Præsident Petersen vil Den danske Mission blomstre, og mange vil se Nødvendigheden af at slutte en Pagt med Herren.

Vi siger endnu engang til Præsident Petersen og Familie: Hjertelig velkommen til Danmark. Maa Herren velsigne eder med Helbred og Sundhed, Visdom og Forstand, saa at eders Missionstid maa blive et lykkeligt og indholdsrigt Afsnit af eders Liv.

Orson B. West.

RETTELSE.

I Artiklen »Mormonismens Ideinnhold« fandtes der nogle Trykfejl, som herved bliver rettede:

Side 289, læs: 20.000 boker og skrifter om.
» 290, overst staar Henley, læs Huxley.
» 292, nederst, læs: ufinhet, spiritualisme.
» 293, Midten, læs: For kristenheten forøvrig var mennesket.
» 295, Midten, læs: loste matsporsmålet.
» 297, overst, læs: i rakeste opposisjon.
» 297, nederst, læs: og ikke meninger.

Red.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

19. August.

PROFETEN SOM TRODSEDE BAALS PRÆSTER.

Der var gaaet lidt over 50 Aar siden Jeroboams Død, og hans Familie var forlængst uddod. Den nuværende Herskers Navn var Akab, som havde ægtet en sidonisk Prinsesse. Denne Dronning hed Jesabel, og hun havde saa stor Indflydelse over Kongen, at hun praktisk talt havde faaet hele Nationen til at tilbede Baal, hendes eget Lands Gud. Denne frygtelige Tilstand kom til at herske, fordi Jeroboam havde vendt hele Folkets Interesse bort fra Jerusalems hellige By og det hellige Tempel. Og deres Tro paa Israels Gud var død.

Saa uden Varsel stod der en Profet for Kongen og proklamerede, at Hungersnod skulde hjemsoge Landet. I mere end tre Aar led Israel saa meget, som det aldrig havde været kendt i Landet for. Akab og Jesabel dadlede Elias, som havde forudsagt det, og provede paa at finde ham, for at de kunde myrde ham. Men Elias var i sikre Hænder i Jesabels eget Land i en fattig Enkes Hjem, hvis døde Søn han kaldte til Live igen paa Grund af hendes Venlighed.

Da alt Haab næsten var ude, kom Elias igen hen til Kongen og krævede, at hele Israel skulde samles paa Carmels Bjerg, og der vilde han ene møde alle Baals Profeter og med dem afgore, hvem der skulde være Israels Konge, Baal eller Jehova. Den næste Morgen var der samlet en uhyre Menneskemængde. Der stod Kongen af Israel og hans Hof. I Midten var der 450 af Baals Præster, og nær dem Profeten Elias, den ensomme Forsvarer af Jehovas Magt. Det saa ud til, at det var en ulige Konkurrence. Hvad kunde een Mand gøre mod den Mængde? Men Elias syntes ikke at frygte for Udfaldet.

(Fortsættes Side 374.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	Orson B. West

HAVDE HAN RET — FESTLIGHEDER I KIRKEN.

Fornylig skrev en Distriktspræsident til Missionskontoret i Brudstykke følgende: »Forrige Lørdag blev der serveret Te ved en af Grenen afholdt Festlighed, og da jeg protesterede der imod, hævdede de, der forestod Festligheden, at saadant var tilladt, eftersom det kun var for udenforstaaende. Vil De være venlig at skrive til mig og give Kirkens Synspunkt i denne Sag, da det ligger mig paa Sinde at faa dette klaret over hele Distriktet.«

Godt for Distriktspræsidenten. Han tror aabenbart, at der er en Grund, hvorfor »udenforstaaende« inviteres til vore festlige Sammenkomster. Og det er ogsaa aabenlyst, at den Grund, han tænkte sig, ikke var dem klar, som stod for Arrangementet.

Og saa er Spørgsmaalet, hvilken særlig Grund havde Distriktspræsidenten, som andre ikke havde? Naturligvis er vi ikke sikker paa, at vi véd, men vi tror, vi gør det. Han tænkte paa den propagandamæssige Værdi ved Festligheden. Hvis Besøgende ved vore Møder og Fester ikke ser eller hører noget nyt for dem, vil det hele sandsynligvis ikke have gjort noget særligt Indtryk paa dem. Men dersom de til en Fest finder ud af, at der ikke serveres Te eller Kaffe, er de blevet en Erfaring rigere. De vil lære noget om de Sidste Dages Helliges Lærdomme og deres Maade at være paa. Sandsynligvis vil de da høre Udtrykket »Visdomsordet«, maaske for første Gang. Og videre, hvis de ikke ser, at der bliver røget, men derimod ser for sig Plakater med Inskriptionen »Rygning frabedes venligst«, vil det sandelig have gjort Indtryk paa dem. Ja, Distriktspræsidenten havde Ret. I alle vore Foretagender skulde Sidste Dages Helliges Standarder hævdes — ingen Serveringer, der bryder Visdomsordet, skulde finde Sted, ingen Rygning, ingen Nydelse af alkoholiske Drikke, ingen Opførsel, der er upassende for Damer og Herrer. Men der skulde udfoldes bevidste Anstrengelser for at

opretholde en venlig, frisk og sund Atmosfære, der er karakteristisk for renttænkende og rentlevende Mennesker.

»Mennesker er til, for at de kan nyde Glæde« er et Sigende, der citeres meget og giver et udmærket Udtryk for de Sidste Dages Helliges Livsfilosofi. Derfor har vi intet imod festlige Sammenkomster, især i Missionerne. De tjener en Række anbefalelsesværdige Formaal — sorger for Mulighed for god og nyttig Rekreation, gode Forbindelser, frugtbar Propaganda o. s. v. Derfor skulde man altid sorge for at gore Festerne nydelsesfulde for alle og derfor fri for nogensomhelst Træghed. Men Herrens Aand, den mest glædebringende Indflydelse, der kendes, kan ikke være til Stede i en ukendt Atmosfære. Det folger da af sig selv, at de mest glædebringende Fester for rettænkende og rethandlende Mennesker skulde være saadanne, i hvilke vor Kirkes Idealer nærmest hævdes.

Beslægtet med Sporgsmaalet »Fester« er »Underholdninger« — musikalske Underholdninger af forskellig Slags, Skuespil, Optog o. s. v. — de Ting, som Ungdomsforeningerne har paa Programmet. Saadanne skulde opmuntres i hver Gren og hvert Distrikt i storst mulig Udstrækning, gorende Brug af de der eksisterende Talenter. Disse Underholdninger vil tjene mange værdige Formaal, af hvilke det mindste ikke er det at hverve Proselyter. Men dette Formaal alene vil retfærdiggore den megen Tid og de mange Anstrengelser, der bliver lagt, paa at gore disse Underholdninger saa gode og tiltrækkende som muligt, samt saa hyppige, som det nu kan lade sig gore. Naturligvis skulde den sunde Fornuft raade i alle disse Forhold. Underholdninger skulde ikke fremmes i en saadan Udstrækning, at de sætter Nadvermoder og andre Moder i Skyggen. Men det er imidlertid næsten altid Tilfældet, at jo mere aktiv en Gren er til at sorge for passende Underholdning, desto bedre er den aandelig set.

I alle Aktiviteter, der udfores under vore Organisationers Opsigt, indbefattes to Værdier — indre Værdier kan vi kalde dem, d. v. s. Værdier for Medlemmerne, og ydre Værdier, d. v. s. Værdier til at faa nye Medlemmer og komme i Kontakt med Ikke-Medlemmer. Og i denne Forbindelse maa vi understrege, at det er hvert Medlems og hver Organisations Pligt at være aktiv med Hensyn til at hverve Medlemmer, til at prædike Evangeliet. Vi har annammet Evangeliet, og det kræves af os, at vi skal dele vor Kundskab og Kendskab til det med vore Medmennesker. For Flertallet af os vil denne Lære eller Deling mest virkningsfuldt kunne gores gennem den Maade, hvorpaa vi lever, den Maade, hvorved vi handler. Og Udforelsen af den Pligt, der omtales heri, nodvendiggor,

at vi stadig er klar til at gribe hver Lejlighed til at øve gunstig Indflydelse paa vore Medmennesker. Lad os da ved alle tænkelige Midler udvikle de Aktiviteter, som ledes af Ungdomsforeningerne.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 371).
Han vidste, at Gud vilde hjælpe ham. Der blev nu lavet Ved til et Baal og en Okse blev lagt der paa, og nu begyndte Kampen mellem Baals Præster og Elias eller rettere sagt mellem Baal og Jehova. Vi kender allesammen Udfaldet fra Bibelen. (Læs 18. Kapitel i 1. Kongernes Bog).

Denne store Kamp mellem Jehova og Baal var en af de forste Demonstrationer paa, at der kun var en Gud, der var almægtig. Folket raabte: Herren, han er Gud.

Spørgsmaal.

1. Hvordan var Tilstanden i Israel 50 Aar efter Jeroboams Død?
2. Hvem var Jesabel, og hvad gjorde hun?
3. Hvad profeterede Elias? Hvad Virkning havde det?
4. Hvem var Elias? Akab?
5. Hvad skete der paa Carmels Bjerg?
6. Fortæl om de Anstrengelser, Baals Præster gjorde.
7. Hvad kan vi lære af denne Kamp paa Carmels Bjerg?

---

26. August.

I Dag skal vi have en interessant Diskussion om de foregaaende Lektier og se, hvad vi rigtig har lært af dem. Vi har gennemgaaet mange store Personligheders Liv fra det gamle Testamente; vi maa altid huske paa, at gennem store Mænds og Kvinders Liv kan vi lære uhyre meget. Lad os saa gaa til Sagen.

Spørgsmaal.

1. Hvem synes I er den største Karakter i det gamle Testamente?
2. Hvad fordres der for at være en stor Karakter?
3. Kan vi alle blive store Mænd i dette Ords virkelige Betydning?
4. Hvem synes I er den storste i Verdenshistorien (Jesus undtaget)? Sammenlign denne med den største i det gamle Testamente.
5. Hvor ligger Bethlehem?
6. Hvorledes blev David kaldet til at være Konge?

7. Hvilket berømt Venskab omtales i det gamle Testamente?
8. Hvordan saa Samuels Tempel ud?

I denne Uge findes der ikke nogen Lektie for Præstedømmet; gennemgaa Spørgsmaal i gamle Lektier, som endnu ikke er blevet besvarede.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

19. August.

JESUS OG DE TI SPEDALSKE.

Der var engang ti Mennesker, som var i stor Nød. De led alle af en frygtelig Sygdom, som fik deres Legeme til at se mærkeligt ud. Det gjorde deres Ansigt grimt og deres Hænder haarde. Folk vovede ikke at gaa nær til dem, fordi de ikke ønskede at faa denne frygtelige Sygdom. Derfor maatte disse stakkels syge spedalske være paa et Sted helt for sig selv. De havde ikke noget pænt Hus at bo i, ej heller var der en venlig Moder eller Søster til at lave Mad til dem. De var bedrøvede og ensomme. Naarsomhelst nogen gik forbi deres Hus, maatte de raabe: »Vi er syge. Kom os ikke nær.« Kan I forestille jer, hvorledes de følte.

En Dag kom Jesus forbi deres By. De saa ham komme, og de vidste, hvem han var. De sagde til sig selv: »Vilde det ikke være vidunderligt, om Jesus kunde gøre os bedre? Lad os spørge ham.«

Derfor løb de ud for at møde ham. De ønskede ikke at smitte ham, hvorfor de stod et Stykke borte og kaldte: »Jesus, Herre, hav Medlidenhed med os.« Det betød: »Jesus, vær venlig at velsigne os, saa at vi kan blive raske.« Jesus saa den Vej, hvor de var. Han saa deres syge Legeme og deres mærkelige Ansigt. Derfor raabte han: »Gaa og vis jer for Præsterne.«

I de Dage gjorde de ikke som vi. Det var ikke Lægen, som fortalte disse Mennesker, naar de var raske, det var Præsten i deres Kirke. Saa da Jesus sagde: »Gaa hen til Præsten,« vidste de, at han vilde hjælpe dem. De maa sandelig have været lykkelige. De vendte sig om, og som de løb for at komme hen til Præsten, kunde de mærke, at de var raske.

Ni af dem blev ved, indtil de naaede Præstens Hjem. De tænkte ikke paa andet. Men en af dem vendte tilbage, da han mærkede, at han var rask. Han løb hen til Jesus og sagde. »Ære være Gud og til dig, Jesus, for hvad du har gjort for mig.«

Saa knælede han ned, stadig takkende Jesus. Han bøjede sig ned til Jorden og sagde atter og atter: »Jeg takker dig.«

Men Jesus sagde: »Blev ikke de ti rensede? Hvor er de ni?« De saa sig omkring, men der var ikke andre, som var kommet tilbage for at vise deres Taknemmelighed. Disse Mænd, som havde faaet stærke Legemer igen, var borte. De havde haft saa travlt, at de ikke havde haft Tid til at sige Tak for deres store Velsignelse. Jesus bad den eneste taknemmelige om at staa op og gaa til sit Hjem. Han sagde, hans Tro havde gjort ham til en større og bedre Mand.

---

26. August.

JESUS RIDER SOM EN KONGE.

Naar der er Optog eller Parade i Byen, holder alle Børn af at se det. Hvorfor mon-stro? Hvilken Parade saa du sidst? Hvad Slags var det?

Jesus red engang i en Slags Parade. Længe før han var født, saa Folket hen til en Konge, som skulde komme for at frelse dem. De ventede en med fine Klæder og med en Krone paa Hovedet. Men han kom til et ringe Hjem. Engang imellem da han voksede op til at blive en Mand, tænkte de paa Jesus som Konge. Naar han gjorde de vidunderlige Ting, som han gjorde, vilde de sige: »Maaske er han den Konge, som blev lovet os.« Men saa vilde de igen sige: »Nej, han er ikke Kongen. Han er saa ydmyg og af saa ringe Herkomst.«

Men en Dag gjorde han noget, som fik Mænd og Kvinder til at tro, at han var deres Konge. Han red gennem Gaderne paa et Æsel og lod Folk rose og prise sig. Det skete tidligt om Foraaret. Alle, som kunde, var draget til Jerusalem. Der skulde være Fest der. Da Jesus var en tolvaarig Dreng havde han ogsaa været til denne Fest. Nu skulde han af Sted til den igen. Denne Gang drog han derned paa en nogen anden Maade. Han kom dertil, som en Profet for længe siden havde sagt, han vilde, ridende paa en Aseninde.

Jesus havde ikke selv nogen Aseninde, derfor laante han en. Da han var nær ved Jerusalem, sagde han til to af sine Disciple: »Gaa ind i denne lille Landsby, mine Venner. Der vil I finde en Aseninde og hendes Føl bunden; løs dem og før dem til mig. Og dersom nogen siger noget til eder, da sig, at Herren har Brug for dem. Naar han er færdig med dem, skal han sende dem tilbage.«

Da Jesus red langs med Vejen, tænkte Folk paa, hvordan han havde hjulpet dem. De saa, hvordan han lignede en Konge. De maa have tænkt ved sig selv: »Nu er Tiden kommet, da vi burde takke ham og ære ham for alt, hvad han har gjort for os.« Derfor bredte Folkeskaren deres Klæder paa Vejen, andre huggede Grene af Træerne og strøede dem

paa Vejen akkurat som de vilde have gjort for en Konge. Og de raabte og sagde: »Hosanna, Davids Son, velsignet være den, som kommer i Herrens Navn. Hosanna i det Hojeste.«

Nogle af de Mennesker, der ikke kunde lide Jesus, sagde til ham: »Lyt til Skaren. Stop dem, for du holder ikke af, at nogen priser dig.« Men Jesus sagde til dem, at han ikke vilde standse dem denne Gang. Da Jesus gik ind i Templet, hjalp han de syge Mennesker der. Saa kom smaa Born til ham og sang Hosanna, Davids Son. Ære være Gud i det hojeste.«

Det var den eneste Gang i Jesu Liv, at han lod Mennesker prise sig. Det var en lykkelig Dag. Han vidste, at han var deres Konge, som Gud havde sendt for at hjælpe dem. Han havde udfort sit Arbejde saa godt, han kunde. Han skulde snart forlade dem, derfor var han i Dag lykkelig over at hore dem prise sig.

Er vi ikke lykkelige, naar vi faar Tak for godt udfort Arbejde?

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

Henrik skrev ofte til Rakel, og de Breve, som han modtog fra hende, overlod han som Regel til Selma at læse og til Marie ogsaa, om hun var tilstede. De var enige om, at det var ypperlige Breve. »Hun maa være en livlig ung Pige,« mente de.

»Det er hun,« bekræftede han; »den mest gudhengivne og livsglade Pige, jeg nogensinde har truffet. Det ser ud som en Selvmodsigelse, men det er det ikke.« Han forklarede dem dette nærmere, og de kunde ikke undlade at lytte til ham. Henrik forsogte at opdage, hvad Indflydelse han udovede paa de to Kvinder. Paa Selma lagde han ikke Mærke til nogen Forandring, men det forekom ham, at Marie var ved at overvinde nogle af sine Fordomme. Selma fortalte ham, at Marie elskede ham nu lige saa hojt som nogensinde, og at det vilde knuse hendes Hjerte, om han forlod hende.

»Men Selma dog,« udbrod han, »jeg har aldrig forladt hende. Det var jo hende, som oploste vor Forlovelse.«

»Hun kunde ikke godt handle anderledes; — men hun venter og vil vedblive at vente og haabe.«

»Det samme vil jeg gore,« sagde han.

Samme Efteraar rejste Henrik igen til Amerika. Paa Vejen mod Vest gjorde han Ophold i Minnesota, besøgte Rakel og tog hende med sig. I en af Tempelbyerne kom de til at bo hos nogle af Henriks Bekendte, og derpaa begyndte de deres Arbejde for deres afdøde Slægt. Henrik havde en lang Liste af Navne, saaledes at de have fuldt op at gøre næsten hele Vinteren. Da tre Maaneder var gaaet, spurgte han Rakel, om hun var træt og ønskede en Ferie.

»Aa nej,« sagde hun; »jeg tror, jeg kunde blive ved med dette Arbejde hele mit Liv. Det er ikke altid saa let, men der er saa megen Fred og Glæde forbundet dermed. Jeg tror, at Englene er hos os, og jeg ønsker intet bedre Selskab.«

Og saaledes var disse to lykkelige i deres Gerning. De sendte Breve hjem, der fortalte om den »herlige« Tid, de tilbragte, og om det store Arbejde, der udførtes. Da Foraaret kom, maatte Henrik rejse tilbage til Norge, medens Rakel blev tilbage for at fortsætte Arbejdet. Han spurgte hende, om hun kunde ønske at tage tilbage til sin Familie i Minnesota, men hun sagde nej, endnu ikke.

Efter sin Tilbagekomst til Kristiania rejste Henrik en Tur til Danmark for der at foretage genealogiske Undersøgelser, der gav ham et godt Udbytte. Den første Juni var han atter tilbage i Nordal.

Det var St. Hans Aften, klar og kølig. Henrik var i Kristiania og skulde tage Del i et Selskab, der havde besluttet at tilbringe Aftenen paa Bakkerne udenfor Byen. Marie var ikke med dem, og Henrik forespurgte om Grunden.

»Hun er syg,« sagde Selma.

»Syg? Hvor er hun?«

»Hjemme. Jeg synes, du burde besøge hende.«

»Vil hun lade mig komme?«

»Ja.«

Henrik undskyldte sig fra Selskabet og gik med det samme til Marie. Han fandt hende paa Verandaen, hvilende paa en Løjbænk. Lampelyset fra et aabent Vindue aabenbarede et blegt Ansigt, der bar Præg af svære, aandelige Kampe, og hvis Udtryk var ganske forandret. Han tog tavs hendes Hænder, hendes Fingre bøjede sig om hans. Hun betragtede opmærksomt hans Ansigt, og hendes Øjne veg ikke fra ham. Da vidste Henrik, at han endnu elskede denne Pige. Længe havde han forsøgt at glemme hende, prøvet paa at rive Kærligheden til hende ud af sit Hjerte, prøvet paa at tænke, at hun ikke var bestemt til ham. »Jeg vil ikke forsøge mere,« tænkte han; »for nu er jeg to Gange blevet skuffet;« men nu gennemstrømmedes han af en Følelse af dyb og inderlig Kærlighed, der lod alt det forbigangne være glemt.

»Det bedrøver mig at se dig saaledes,« sagde han, »hvad er der i Vejen?«

»Jeg véd det ikke.«

»Véd Doktoren det heller ikke?«

Hun rystede paa Hovedet med et svagt Smil. »Sæt dig ned, Henrik, og lad mig tale lidt med dig,« sagde hun.

Han satte sig paa en lav Stol ved hendes Side. Hendes Moder betragtede dem gennem Døraabningen, men hun kom ikke ud.

»Jeg vil bede dig tilgive mig,« sagde hun.

»Det har jeg gjort for længe siden.«

»Tak — hør nu. Jeg har opført mig stygt, ligefrem syndigt, forekommer det mig! Jeg har ikke været ærlig, hverken mod dig eller mod mig selv eller mod Herren — hvilket er det værste af det hele. Jeg forstod godt en Del af det, du fortalte mig om det gengivne Evangelium — det syntes at være saa let at forstaa; men min Stolthed stod i Vejen, og jeg vilde ikke modtage Lyset. Jeg skød det tilside. Jeg blev ved at sige til mig selv: Det er ikke sandt, uagtet jeg hele Tiden vidste, at det var sandt. Det er den Synd, jeg har begaaet.«

»Min kære —«

»Du husker nok den Bog, du bad mig om at læse? Jeg læste den igennem, men jeg lod dig være i den Tro, at jeg ikke havde læst den. Det er en dejlig Bog, og hvert eneste Ord er sandt. Maaske du ikke tror mig, naar jeg fortæller dig, at jeg flere Gange har været til eders Moder i Osterhausgade. En Gang troede jeg, at du havde set mig. Jeg har ikke fundet noget at udsætte paa dem, uagtet jeg i Begyndelsen gik der for at finde Fejl. Nu har jeg fortalt dig alt. Du siger, at du har tilgivet mig; men vil Gud gøre det?«

»Ja, Herren er barmhjertig.«

»Naar jeg bliver bedre — hvis jeg bliver — vil jeg slutte mig til Kirken, ligesom du har gjort. Det er den rigtige Ting at gøre, er det ikke?«

»Ja.«

»Og maa jeg saa gaa med dig dertil, hvor du og din Kusine Rakel arbejder for de Døde? Hvornaar — — hvornaar skal I giftes?«

»Giftes? Hvem?«

»Naturligvis dig og din Kusine Rakel. Skal I ikke giftes?«

»Nej, sandelig — det er en Tanke, der aldrig er faldet mig ind.«

»Aa, saa maa jeg igen have taget fejl. Tilgiv mig.« Hun lagde sig træt tilbage paa Puderne.

»Marie, naar jeg skal gifte mig, da er det dig, jeg vil have til Hustru. Jeg har sagt det før, og jeg har ikke forandret

min Mening det allermindste. Du skal være min, dersom du vil lade de en Gang saa lykkelige Dage komme tilbage til os igen. Vil du?«

Hun bøjede sig frem mod ham. »Ja,« hviskede hun.

Efter at have talt sammen i en Timestid, sagde Marie til ham: »Maa jeg gaa med dig til Templet og der hjælpe dig med det Arbejde, du udfører? Jeg tror, jeg kan hjælpe lidt til.«

I det Øjeblik var det, ligesom Sloret loftedes tilside, og Henrik saa ligesom et Glimt af den usynlige Verden, saa ind i Forudtilværelsen. En Klynge aandelige Væsener stod i ivrig Samtale, og han hørte en Stemme besvare Maries Spørgsmaal.

»Ja, det tror jeg nok, men vi vil faa at se.«

XV.

»En Ven af mig er kommen til mig fra Rejsen.« — Lukas 11: 6.

Den næste Gang, Henrik rejste til Bjergenes Dale i det fjerne Vesten, fulgte Marie med ham. De blev viede i Templet, blev Mand og Hustru for Tid og Evighed formedelst Præstedømmets Myndighed. Denne Begivenhed var en af de lykkeligste i deres Liv. Rakel overværede Ceremonien, og Smilet paa hendes Ansigt var mere straalende end nogensinde.

Derefter hjalp Marie til med Tempelarbejdet, saaledes som hun havde ønsket. De tre arbejdede sammen, indtil Henriks Liste af Navne næsten var udtømt. Efter at have aflagt et særdeles behageligt Besøg hos Venner og Bekendte, rejste Henrik og Marie tilbage til Norge og til Nordal. De ombyggede det gamle Hjem paa Bakkeskraaningen ved Skoven og bosatte sig her, og Aarene gik, medens Fred og Lykke dvælede i deres Hjem, og Børnenes glade Stemmer klang igennem Værelserne eller i Haven udenfor. De underviste deres Børn om Evangeliet, og efterhaanden som Aarene gik, kom flere af Henriks Familie til at tro paa Sandheden og annammede den, og den Sæd, der blev saaet i Ydmyghed, og som først kun gav ringe Frugt, kom saaledes til at give Løfte om en rig Høst.

En Gang hvert fjerde eller femte Aar besøgte Henrik og hans Hustru de Hellige i Vesten og tilbragte nogen Tid i Templet. Dette var lykkelige Dage for Rakel, der vedblev at bo alene uden at stifte intimere Bekendtskab med nogen. Henrik var glad for at kunne drage Omsorg for hendes time-

lige Behov, saaledes at hun kunde fortsætte sin Livsgerning for de Døde.

Rakel giftede sig ikke. I Minnesota havde en ung Mand en Gang interesseret sig for hende, men hun kunde ikke gengælde hans Kærlighed og var derfor nødsaget til at afslaa hans Tilnærmelser. Rakel er meget vanskelig at blive fortrolig med, var den Mening, som flere unge Mennesker havde udtalt. Hun var altid glad og smilende, og dog ved nærmere Bekendtskab aabenbaredes der i hendes Karakter en dyb, alvorlig Understrøm, som forbavsede hendes Beundrere i høj Grad — for Rakel havde Beundrere. Flere Gange havde gode og oprigtige Mænd været ved for Alvor at gøre Kur til hende, men hver Gang havde en mærkelig, uforklarlig Følelse holdt dem tilbage. Den unge Kvinde var »villig« nok, men hvad kunde hun gøre? Der var udentvivl en Mand ogsaa for hende, men hun kunde ikke gaa ud og lede ham op. Eftersom Aarene gik og med dem hendes Ungdom og det ungdomsfriske Udseende var hun ofte bedrøvet og sommetider hjertesyg. Ved saadanne Lejligheder fik hun ikke Fred, før hun havde udøst sit Hjerte for sin himmelske Fader og sagt: »Din Vilje ske — men lad mig blive lykkelig.«

Efter en Fraværelse paa tre Aar besøgte Rakel sit Hjem i Minnesota. Hun blev venlig modtaget. Hendes Forældre var sikkert taknemmelige for, at hun var sluppet levende ud af disse »frygtelige Menneskers« Klør, som hun havde været iblandt. Hun kunde endnu smile og være glad, være mere overbærende og taalmodig end nogensinde og ikke lade sig fornærme af de Spottegloser og sommetider Ukvemsord, der blev rettet mod hende. Hun talte om Evangeliet til dem, der vilde høre paa hende, og efter en Tids Forløb lagde hun Mærke til, at hun gjorde lidt Fremgang. Hendes Fader sagde til hende, straks da hun kom, at hun absolut ikke maatte »prædike sin Religion« i hans Hus; men sommetider glemte han sig selv og gav hende et eller andet Spørgsmaal, hvis Besvarelse førte til en evangelisk Samtale. Naar det saa pludseligt gik op for ham, hvad der foregik, plejede han at afbryde Samtalen, sigende: »Det er nok. Jeg har jo en Gang for alle sagt dig, at vi ikke vil have dine Prædikener.« Rakel saa da smilende paa de andre, der ligeledes morede sig over Faderens Selvforglemmelse.

Under dette Besøg blev den gode Sæd saaet, hvorfra Herren i sin egen Tid lod opvokse en rig Høst blandt Bogstad-Familiens mange Forgreninger.

Rakel mødte en Dag i Templet Signe Dahl Ames. Det var Rakels Vane at lægge Mærke til Søstre, som var ukendte med Arbejdet, for at kunne yde dem sin Bistand. Signe havde

ikke ikke været i Templet siden den Dag, hun blev viet, og nu var hun kommen for at udføre noget Arbejde for sin Slægt. Rakel gik hen imod hende ude i Forværelset og hilste venligt paa hende.

»Jeg er Søster Bogstad,« sagde hun, »hvad er Deres Navn?«

»Bogstad, sagde De — jeg — mit Navn er Ames.«

»Ja, Bogstad,« svarede Rakel, idet hun lagde Mærke til den andens Forundring. »Vi har ikke truffet hinanden før, har vi?«

»Nej, det tror jeg ikke. Det er intet almindeligt Navn, og jeg kendte en Gang en Herre af det Navn — det er det hele.«

»De er norsk af Fødsel,« sagde Rakel.

»Ja.«

»Jeg er ogsaa norsk, og uagtet jeg er fodt her i Landet, kunde det godt være muligt, at jeg hører til den samme Familie, som De kender.«

»Jeg var en Gang bekendt med Henrik Bogstad fra Nordal i Norge.«

»Det er min Fætter. Vi har udført Arbejde her i Templet.«

Signe blev højligen forbavset. Rakel førte hende hen til et afsides Hjørne, hvor de mere uforstyrret kunde tale sammen. I Løbet af Dagen fandt de flere Gange Lejlighed til at fortsætte Samtalen, og den Aften gik Signe hjem med sin nyfundne Veninde.

Dette blev Begyndelsen til et inderlig og trofast Venskab. Rakel vidste tilstrækkeligt om Henriks lille Romance med Signe til at gøre deres Bekendtskab mere end almindeligt interessant, desforuden følte de sig straks dragne til hinanden, og hver især ligesom udfyldte en tom Plads hos den anden. Rakel fulgte sin Veninde til Dry Bench, hvor hun snart kom til at hedde »Tante Rakel« for Signes fire nydelige Børn. Hun skrev til Henrik og fortalte ham om sit vidunderlige »Fund«. Han svarede, at han og hans Hustru paa deres næste Tur til Amerika sikkert vilde aflægge et Besøg i Dry Bench.

Henrik, Marie og de to ældste Børn kom det samme Efteraar netop paa den Tid, da Fersknerne var modne og Høet blev bjerget. Og hvilke dejlige velsmagende Ferskner de fik og hvor Høet duftede velsignet fra de store Stakke. Omgivne af Høstlivets Travlhed fik de fortalt hinanden deres forskellige Livsskæbner og erfarede med Forundring, hvorledes den store Livets Strøm kan føre Menneskene bort fra hinanden og atter bringe dem sammen. De to Bogstad-Børn gjorde Brug af deres tillærte Engelsk, medens Ames-Børnene med Fornøjelse underviste dem i Sprogets praktiske Brug. Drengene badede i Vandingskanalen, kørte paa Toppen af det

store Holæs og spiste af Hjertenslyst de dejlige, modne Ferskner. Pigerne legede Hus under Træerne, og horte det med til denne Historie, kunde det fortælles, hvorledes Arnt Bogstad og Margaret Ames senere blev forenede for hele Livet — men det gor det ikke.

Henrik og Marie levde lykkeligt sammen i tolv Aar. Da blev Marie kaldet bort til Aandernes Verden. Henrik blev tilbage med fem Born, det yngste kun nogle Maaneder gammel. Hans gode timelige Forhold tillod ham at skaffe fornøden Hjælp i Huset, men Pengene kunde ikke kobe en Moder til hans Born. Flere Aar svandt hen, i hvilke Henrik havde nye og forskelligartede Erfaringer. Omsider fandt han, paa en af sine Ture til Vesten, en anden Kvinde, som kunde være ham en Hustru og en Moder for hans Born. Det var en godhjertet, ædel og oprigtig Pige, født af danske Forældre og opdraget blandt de Hellige i Bjergenes Dale. Da blev Vestens kaldende Stemme saa stærk for Henrik, at han skilte sig af med de fleste af sine Ejendomme i Norge og rejste med sin Familie til Amerika, hvor han bosatte sig i en By ikke langt fra Dry Bench. Her nød de Omgangen med deres Trosfæller, og hans Born voksede op i gode Omgivelser.

Tiden gaar, og Verden gaar med den. Fred og Tilfredshed kom til de Mennesker, som denne Fortælling har skildret. Som Aar fojedes til Aar, forogedes ogsaa deres gode Gerninger, indtil Herren sagde til hver enkelt af dem: Nok. Da, i deres egen Tid og Sted, forlod de denne Provestand og indgik i Guds Paradis.

TREDIE DEL.

I.

»Og de skulle samles til Hobe, som Fanger samles i en Hule og blive indelukkede i Fængsel; og efter mange Dage blive de hjemsogte.« — Es. 24: 22.

Den Herre Gud skabte alle Ting »aandeligt, for de blev naturlige paa Jordens Overflade«. Han skabte »enhver Plante paa Marken, forend den kom i Jorden, og enhver Urte paa Marken, for den voksede frem«. For denne »naturlige« Skabelse var der »endnu intet Kod paa Jorden, ejheller i Vandet, ejheller i Luften, ... men de var aandeligt skabte og dannede« efter Guds Ord. I denne anden eller »naturlige« Skabelse blev alle Ting iforte de jordiske Elementer, eller med andre Ord, det aandelige blev saaledes materialiseret,

at det blev kendeligt for de naturlige Sanser. Det aandelige og det naturlige er derfor kun to forskellige Stadier af de samme Livsformer. I den naturlige Verden er der Mennesker, Mænd og Kvinder, Dyr paa Marken, Fugle i Luften og en paa Former rig og afvekslende Vegetation. Alt dette var til, før det »naturlige« føjedes til det; det fortsætter sin Tilværelse, efter at det naturlige er lagt tilside ved Legemets Død.

Følgelig finder vi, at der ligeledes i Aandeverdenen er Mænd og Kvinder, Markens Dyr, Himlens Fugle og Planteverdenens rige Mangfoldighed. Disse Ting er ligesaa naturlige der, som de er hr paa Jorden. De gør Indtryk paa de aandelige Væsener paa samme Maade, som den »naturlige« Genpart paavirker de jordiske Sanser. Dette er Grunden til, at vi kan tale om vore Venner fra Jordelivet, som nu er i Aandeverdenen, og deres Omgivelser der paa samme Maade som i denne Tilværelse.

Og hvilken stor og udstrakt Verden er det ikke! Her er Nationer, Stammer, Folkeslag og Slægter langt storre og talrigere end i Jordelivet, og ligesaa forskelligartede i alt, hvad der adskilte dem der. Her gælder det, ligesom i alle Guds Skabelser, at Lige soger Lige, »thi Intelligens forener sig med Intelligens, Visdom annammer Visdom, Sandhed omfatter Sandhed; Dyd elsker Dyd; Lys forner sig med Lys; Barmhjertighed har Medfølelse med Barmhjertighed og gor Fordring paa sit eget.« De Retfærdige i Paradiset har intet Ønske om at færdes blandt de Ugudelige i Morkhedens Regioner. Derhen gaar de kun, naar de bliver kaldte til at udføre et eller andet Hverv.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.